USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **D. M.,** proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti podání žalované ze dne 9. 3. 2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2012, č. j. 34 Ad 28/2012 - 6,

takto:

I. Návrh ze dne 1. 10. 2012 na prodloužení lhůty stanovené ve výroku č. III usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2012, č. j. 6 Ads 102/2012 - 34, k předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo k prokázání vysokoškolského právnického vzdělání vyžadovaného pro výkon advokacie, **se zamítá**.

II. Kasační stížnost **se odmítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Přípisem ze dne 9. 3. 2012, č. j. X, žalovaná vysvětlila žalobkyni svůj předcházející postup v řízení o přiznání invalidního důchodu.

[2] Žalobkyně proti tomuto přípisu brojila žalobou ze dne 23. 3. 2012, v níž tvrdila, že přípis se nezakládá na pravdě a že jej považuje za účelový.

[3] Krajský soud v Brně ve věci rozhodl usnesením č. j. 34 Ad 28/2012 - 6 ze dne 20. 6. 2012, kterým návrh odmítl. V odůvodnění uvedl, že reakce žalované ze dne 9. 3. 2012 není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nýbrž pouhým přípisem, jímž správní orgán toliko oznamuje určité skutečnosti informačního charakteru a který nemá zákonné náležitosti správního rozhodnutí.

[4] Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 34 Ad 28/2012 - 6 ze dne 20. 6. 2012 podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 11. 7. 2012, v níž popsala průběh správního řízení před žalovanou, navazujících soudních řízení a dovozovala nesprávné posouzení věci krajským soudem. Současně žádala o ustanovení advokáta jako zástupce proto řízení.

[5] Nejvyšší správní soud výrokem I. usnesení ze dne 25. 7. 2012, č. j. 6 Ads 102/2012 - 34, zamítl žádost žalobkyně na ustanovení zástupce a výrokem III. tohoto usnesení ji vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení předložila doklady prokazující splnění podmínek stanovených v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. V odůvodnění tohoto usnesení Nejvyšší správní soud uvedl, že se v daném případě jedná o zjevně neúspěšnou kasační stížnost, neboť žalobou napadený přípis žalované nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., vůči němuž by byla přípustná žaloba podle s. ř. s.

[6] Na výzvu Nejvyššího správního soudu reagovala stěžovatelka podáním ze dne 20. 8. 2012, ve které žádala o prodloužení lhůty pro předložení splnění podmínek stanovených v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., neboť v mezidobí požádala Českou advokátní komoru o určení advokáta. Nejvyšší správní soud této žádosti vyhověl a usnesením ze dne 3. 9. 2012, č. j. 6 Ads 102/2012 - 53, prodloužil lhůtu stanovenou ve výroku č. III usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2012, č. j. 6 Ads 102/2012 - 34, tak, že splnění podmínek stanovených v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. stěžovatelka musí doložit ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení tohoto usnesení. Usnesení o prodloužení lhůty nabylo právní moci dne 10. 9. 2012.

[7] Stěžovatelka reagovala podáním ze dne 1. 10. 2012, ve které opětovně žádala o prodloužení lhůty, neboť 30. 8. 2012 obdržela rozhodnutí České advokátní komory ze dne 27. 8. 2012, č. j. 2410/12, o určení advokáta, na základě něhož zaslala advokátovi podklady a následně i České advokátní komoře.

[8] K opětovné žádosti stěžovatelky na prodloužení lhůty Nejvyšší správní soud sděluje, že od 10. 8. 2012, kdy ji bylo doručeno usnesení ze dne 25. 7. 2012, č. j. 6 Ads 102/2012 - 34, měla stěžovatelka více než 2 měsíce k tomu, aby splnila podmínku obsaženou v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Dobu 2 měsíců považuje Nejvyšší správní soud za více než dostatečný časový prostor pro předložení plné moci udělené advokátovi, zvláště když běžná praxe rozhodujícího senátu Nejvyššího správního soudu je ohledně splnění podmínek podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. taková, že stěžovatelé musejí splnění těchto podmínek většinou doložit do 15 dnů od doručení výzvy soudu. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že stěžovatelka žije na území Slovenské republiky a že vyhledání vhodného advokáta představuje pro stěžovatelku nemalé finanční a časové problémy, ale tyto okolnosti již zohlednil při rozhodování o předchozí žádosti stěžovatelky o prodloužení lhůty. Pokud stěžovatelka ani po uplynutí 2 měsíců od doručení první výzvy nepředložila Nejvyššímu správnímu soudu plnou moc udělenou advokátovi, zvláště když uvedla, že již 30. 8. 2012 ji bylo doručeno rozhodnutí České advokátní komory o určení advokáta, nemůže soud takovýto přístup dále tolerovat.

[9] Nejvyšší správní soud dále odkazuje na ustanovení § 106 odst. 3 věta třetí s. ř. s., podle které lze z vážných důvodů prodloužit lhůtu k odstranění vad kasační stížnosti

nejdéle o jeden měsíc. Pokud zákonodárce omezil možnosti Nejvyššího správního soudu v oblasti prodlužování lhůt k odstranění vad kasační stížnosti (zejm. neobsahuje-li kasační stížnost relevantní důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.), lze výkladem a fortiori (a maiori ad minus) dojít k závěru, že tím spíše je Nejvyšší správní soud omezen v možnostech prodlužování lhůt k odstranění ryze procesních překážek – zde doložení splnění podmínek zastoupení podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů nevyhověl návrhu stěžovatelky na prodloužení lhůty stanovené ve výroku č. III usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2012, č. j. 6 Ads 102/2012 - 34, k předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo k prokázání vysokoškolského právnického vzdělání vyžadovaného pro výkon advokacie.

[11] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.). Stěžovatelka nicméně nesplnila jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení „*stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*“

[12] Nedostatek povinného zastoupení advokátem brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.) kasační stížnost odmítnout – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2003, č. j. 3 Afs 9/2003 - 19.

[13] Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

[14] Nadto Nejvyšší správní soud obiter dictum uvádí, že ani pokud by věc posuzoval meritorně, nebyla by stěžovatelka úspěšná, neboť krajský soud posoudil věc správně; soudy ve správním soudnictví přezkoumají rozhodnutí žalované o dávce důchodového pojištění, nikoli však přípisy, jimiž se žalovaná vyjadřuje ke stížnosti stěžovatelky.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu